

слаждението на всичкото земно блаженство. Глѣдамы тѣка едного Исуса Христа, както Го е докаралъ челоуѣкытѣ до такъвъ стѣпень: безъ добротѣ, безъ видѣ челоуѣческый, увѣнчанъ съ трънїе, осжденъ, обезчестенъ помеждѣ двама разбойницы въ подвїга на най-преболѣзненнѣтъ смърть. Сравнявамъ едина образъ съ дрѣгымъ: Ядамова въ раа, Христова на кръста, и разсждавамъ: какво прекрасно сздание сж направили боготдаровитыты рѣцѣ Божїи челоуѣка, и какво жалостно видѣнїе направили пребеззаконныты рѣцѣ челоуѣческы Бога! тамъ при сзданието на челоуѣка, познавамъ такова дѣло, съ което увѣнчалъ Богъ всичкыты Свои дѣла: а тѣка въ Христовото страда-нїе, такова беззаконїе, съ което испзанилъ челоуѣкы всичкыты си беззаконїа! тамъ виждамы крайнѣтъ любовь Божїю, кзмы челоуѣка, тѣка—крайното челоуѣческо неблагодарствїе кзмы Бога! и не знаѣ, на кое повѣче да сж чюдѣ, или кое повѣче да изболїча, тѣи знамы, че все еднакво трѣва да оплача и Бога, който толко пострадаалъ, и челоуѣка, който толко дързнѣлъ. Язъ не отдѣламъ едногото отъ дрѣгымъ въ дѣлото на скзаныты ми, защото кога рыдаѣ за страститы, азъ признавамъ причинѣтъ на страститы: кога исчислявамъ раныты, азъ намирамы рѣцѣты, които сж гы отвориы: кога глѣдамъ на распатїа, виждамы и оногова, който Го е распнѣлъ. И въ смърть-тѣ на неправедно убитыа Исуса, азъ признавамъ челоуѣка за убїицѣ.

Таа е междѣ дрѣгыты пѣ-голѣмата Исусъ Христова страсть, ко-мто Мѣ наранѣва главѣтъ пѣ-вече отъ трънныа вѣнецъ: комто Мѣ провада реброто пѣ-вече отъ копїето: комто Го мѣчи пѣ-вече отъ пригвозждаванїето: комто Мѣ огорчава устныты пѣ-вече отъ зльчкѣтъ: комто Го отагощава пѣ-вѣче отъ кръста: комто Го умъртвава по-скоро отъ смърть-тѣ: защото види причинѣтъ на страданїето и смърть-тѣ Си челоуѣка, сзданието на рѣцѣтъ Си. И това трѣбваше да вѣде всичката причина на нашыты скзлы, гдѣто ные распнѣхмы, гдѣ-то ные умъртвихмы нашїа Спаситель. Ако бы былъ дрѣгъ нѣкой при-чина на това страданїе, то бы и тогава трѣбвало весма да сзболѣзндваме, защото дрѣгъ никой не е пострадаалъ толкова. Нз когато ные смы причината на това: то трѣбва и да сзболѣзндваме и да сж усрамымы. Трѣбва да плачемъ и за Неговото страданїе, и за на-шето неблагодарствїе; трѣбва да пролѣемъ двойны скзлы, за да бж-дѣтъ скзлы и на сжжалѣванїе, и сжкрѣшенїе; и съ такъвъ начинъ да